

Такъв бил случаят по-конкретно с всички планове и проекти, за които не се изисква екологично разрешително в област Валония.

(¹) ОВ L 206, стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 109.

Иск, предявен на 21 декември 2009 г. — Европейска комисия/Федерална република Германия

(Дело C-539/09)

(2010/C 51/39)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: А. Caeiro и В. Conte)

Ответник: Федерална република Германия

Искания

Ищецът иска:

— да се установи, че Федерална република Германия не е изпълнила задълженията си, произтичащи от член 248, параграфи 1, 2 и 3 ЕО, от член 140, параграф 2 и член 142, параграф 1 от Регламент № 1605/2002, както и от член 10 ЕО, като не е позволила на Сметната палата да осъществи контрол съгласно предвиденото в Регламент № 1798/2003 и в съответните разпоредби по прилагане административно сътрудничество на държавите членки в областта на данъка върху добавената стойност;

— да се осъди Федерална република Германия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Настоящият иск има за предмет отказа на германските власти да позволят на Европейската сметна палата да осъществи контрол в Германия съгласно предвиденото в Регламент № 1798/2003 и в съответните разпоредби по прилагане административно сътрудничество на държавите членки в областта на данъка върху добавената стойност.

Според Комисията Федерална република Германия е нарушила задълженията си, произтичащи от член 248 ЕО, съответно от Регламент № 1605/2002, както и задължението си за лоялност съгласно член 10 ЕО.

Контролните правомощия на Сметната палата трябвало да се търкуват разширително: Сметната палата трябвало да контролира финансовите средства на ЕС и да предлага начини за повишаване на ефективността. Затова се нуждаела от правото да осъществява пълен одит и проверки по отношение на всички области и лица, свързани с приходите и разходите на ЕС. Такъв контрол можел да бъде осъществен и в държавите членки, като съгласно член 248, параграф 3 ЕО, член 140, параграф 2 и член 142, параграф 1 от Регламент № 1605/2002, както и в съответствие със задъл-

жението за лоялност по член 10 ЕО те трябвало да оказват пълна подкрепа на Сметната палата при изпълнение на дейността ѝ. Това обхващало и задължението за допускане на всички видове контрол от страна на Сметната палата, чието предназначение било оценка на събирането и използването на финансовите средства на ЕС.

Именно това в настоящия случай било отказано на Сметната палата от страна на германските власти.

Регламент № 1798/2003 се отнасял до законосъобразността и правомерността на приходите на Общността. Този регламент бил само елемент от мрежата от различни мерки, които трябвало да гарантират, че държавите членки могат да разполагат с правилен механизъм за постъпления от данък върху добавената стойност и при това Общността може да борава при най-добри условия с наличните ѝ средства, така че измамните практики да бъдат преодолен и предварително избегнати. От тази гледна точка Комисията счита за необходимо с цел контрол на правомерността и законосъобразността на приходите от данък върху добавената стойност Сметната палата да може да осъществява контрол върху въвеждането в действие и прилагането на Регламент № 1798/2003. Това означавало тя да може да контролира дали държавите членки са изградили ефикасна система за сътрудничество и съдействие и дали те я прилагат по достатъчно удовлетворяващ начин на практика или е необходимо повишаване на ефективността.

Въвеждането на практика на предвиденото в Регламент № 1798/2003 административно сътрудничество оказвало влияние върху собствените средства от данък върху добавената стойност, които държавите членки трябвало да акумулират. Добре функциониращото сътрудничество в тази област щяло да предотврати избягването на плащането на данък върху добавената стойност или отклоняването на облагането с данък върху добавената стойност и щяло автоматично да доведе до повишаване на приходите от данък върху добавената стойност, с което и до нарастване на собствените средства от данък върху добавената стойност на Общността. Ако напротив държавата членка не сътрудничила правомерно, то тя не изпълнявала не само задълженията си, произтичащи от Регламент № 1798/2003, но и задължението си, произтичащо от Директивата за данъка върху добавената стойност, за приемане на всички законови и подзаконови разпоредби, които са необходими, за да се гарантира събирането на целия дължим на нейната територия данък върху добавената стойност.

Преюдициално запитване, отправено от Regeringsrätten (Швеция) на 21 декември 2009 г. — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp/Skatteverket

(Дело C-540/09)

(2010/C 51/40)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Regeringsrätten

Страни в главното производство

Ищец: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Ответник: Skatteverket

Преюдициални въпроси

Трябва ли член 13 Б от Шеста директива ДДС ⁽¹⁾ (член 135, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност) да се тълкува в смисъл, че предвиденото в него освобождаване от данък си прилага също и за услуги (гарантиране на емисията), включващи задължението на кредитната институция, даваща срещу заплащане гаранция на дружество, което предстои да емитира акции, по силата на която гаранция кредитната институция се задължава да придобие всички акции, които не са били записани в срока на подписката?

⁽¹⁾ Директива на Съвета 77/388/ЕО (ОВ L 145, стр. 1).

Жалба, подадена на 22 декември 2009 г. от Федерална република Германия срещу решението, постановено от Първоинстанционния съд (седми състав) на 6 октомври 2009 г. по дело T-21/06, Германия/Комисия

(Дело C-544/09 P)

(2010/C 51/41)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Федерална република Германия (представители: M. Lumma, J. Möller и B. Klein)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска:

— да се отмени Решение на Първоинстанционния съд от 6 октомври 2009 г. по дело T-21/06, Германия/Комисия;

— да се отмени Решение C(2005)3903 на Комисията от 9 ноември 2003 г. относно държавната помощ, предоставена от Федерална република Германия в помощ на въвеждането на цифрова наземна телевизия (DVB-T) в района на Берлин Бранденбург и

— да се осъди ответника да заплати всички съдебни разходи.

Правни основания и основни доводи

Жалбата е насочена срещу решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности, с което жалбата на Федерална република Германия срещу Решение на Комисията от 9 ноември 2005 г., прието в процедурата за държавна помощ C25/2004 относно въвеждането на цифрова наземна телевизия (DVB-T) в района на Берлин Бранденбург е отхвърлена като неоснователна. В решението си Комисията приема, че мярката за помощ е несъвместима с вътрешния пазар (член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС).

Федерална република Германия изтъква общо пет правни основания, с които твърди, че Първоинстанционният съд не е признал злоупотребата с власт, извършена от Комисията и че поради това е отхвърлил погрешно жалбата.

На първо място Първоинстанционният съд погрешно отрекъл стимулиращия ефект на мярката, като взел предвид единствено много ограничения период на преминаване от аналогов наземен пренос към DVB-T, вместо да разгледа разходите за цялата мярка, настъпили за радиотелевизионните оператори, извършващи обществена услуга, получили подпомагане. Тази цялостна мярка съдържала освен прехода към DVB-T задължението за поддържане в продължение на пет години на офертата за програми по DVB-T, независимо от трудно предвидимото приемане на пазара. Така, разходите, които следвали от този период на задължителен пренос, трябвало също да бъдат взети предвид.

На второ място Първоинстанционният съд погрешно възприел разширително критериите за преценка на Комисията съгласно член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС, като приел, че Комисията можела да отрече подходящия характер на мярката за помощ единствено на основание, че преследваната цел можела да се постигне и с алтернативни регулаторни мерки. По смисъла на разпоредбите на ДФЕС относно контрола на държавните помощи сравнението с алтернативните мерки не попадало в параметрите на процедурата по контрол, която Комисията можела да провежда. В тази връзка федералното правителство твърди също, че Първоинстанционният съд прехвърля на държавата членка тежестта на доказване на твърдението, че предложените от Комисията алтернативни мерки нямали действие от самото начало. Това противоречало на принципа на правна сигурност, на общите принципи на разпределяне на тежестта на доказване и на целта, преследвана с контрола на държавните помощи.

На трето място при разглеждането на член 107, параграф 3, буква в) от ДФЕС Първоинстанционният съд преценил погрешно релевантността на основните права на Съюза, които в качеството си на неразривна част от първичното право обединяват всички органи на Съюза в техните действия. Да се приеме, че обикновеното позоваване на евентуални алтернативни регулаторни мерки било достатъчно за отказа да се позволи отпускането на държавна помощ, означавало да се пренебрегне факта, че регулаторните мерки засягали основното право на свободно упражняване на икономическа дейност от предприятията. Този аспект трябвало най-малкото да бъде предмет на преценка, каквато в настоящия случай не била извършена.